

În privința botniței la câini (1).

om spune acum că unele persoane văd în botniță un instrument de tortură.

Să respectăm negreșit acest nobil sentiment de milă pentru animale; dar câtă să le spunem că câinele se obișnuiește repede cu botnița, în cât dacă la început simte că-l supără, după câțva timp el se deprinde cu ea și e vesel, vioiu și nu arată nici o urmă de neliniște.

După trecere de mai multă vreme, câinele se învață cu botnița așa de bine în cât crede că așa trebuie să fie, că este bine să aibă botniță. Cum se obișnuiesc unii din ei să tragă cărucioare ori să poarte greutăți în gură? Cum se obișnuiește calul cu șeaua, cu hamul, cu frâul? Cum bouul cu jugul? și așa mai departe!...

Protecțiunea animalelor în contra relelor tratamente este o faptă foarte laudabilă, pe care ori ce om se cuvine a o îndeplini. Nu este bine însă a merge în această direcțiune până la exagerare. Nu se poate pretinde, în starea de astăzi a lucrurilor, călărețului de exemplu, a conduce calul fără frâu sau fără piteni, vizitiului a mână caii fără hățuri și biciu.

Se găsesc persoane, care în preocupățiunea lor de a protege animalele, văd în mai toate circumstanțele de întrebuințare a lor, suferințe, neajunsuri.

Multe din aceste persoane judecă că de exemplu un cal frumos ar fi mai fericit dacă s'ar ține numai în grajd pe hrană și pe îngrijiri, nefăcând altă mișcare decât a fi plimbat de căpăstru prin prejur sau printr'o alee, decât, dacă el ar fi supus la muncă, cu regulă bine înțeles, mai multe ore pe zi. După noi însă, un asemenea animal ar putea foarte bine fi comparat până la un punct oarecare, cu un deținut, cărui pentru buna lui conduită i se permite de a se învărti nițel prin curtea închisorii. Astfel de persoane pe străzi, drumuri, nu au altă grijă, decât a observă ca nu cumva în cale să se afle vre-o pietricică, ori vreun bolovănaș de care s'ar putea împiedică vreun cal, și chiar ridică acea piatră sau bolovan. Poate că ei se înduioșează mai puțin de semenii lor când îi văd muncind din greu.

Acești oameni văd cu ochi răi pe servitorii cari își fac datoria prinzând câinii fără stăpân. Câteodată sunt în stare să-i bată, nu pentru că le-ar aparține câinii prinși, ci pentru că ar dori să lase animalele libere. Un câine vagabond, poate umblă în voia lui pe străzi, piețe, grădini, a-ți murdări curtea, a-ți strică grădina, a-ți speria copiii, etc., acestea toate

(1) Vezi No. 41—42 și No. 43—44.

nu însemnează nimic pentru ei, câinele trebuie menajat, iar hingherii desființați.

Este drept, că la noi hingherii aceștia fac serviciul în mod cam primitiv, dar această stare este în legătură cu numărul mare de câini de prin orașe și cu firea lor oarecum sălbatecă.

De altfel, în starea actuală a lucrurilor, este aproape imposibil a se proceda în București sau în oarecare alt oraș din România, cum se procedează de exemplu la Londra, la Paris, la Viena, etc. Acolo se prind câinii vagabonzi momindu-i cu o bucățiță de carne sau pâine. În acele orașe câinii sunt blânzi, familiarizați cu omul, în cât ușor pot fi prinși direct cu mâna. Și apoi acolo câinii vagabonzi, în neregulă, sunt rari, cetățenii îngrijesc de aproape animalele lor, așa că de multe ori nu se pot prinde mai mult de doi, trei câini pe săptămână, care se conduc, este just, în mod liniștit, menajați la furieră. În București se prind zilnic, în mediu 40 de câini, în cât cablele de deposit sunt în totdeauna pline. Din contră, la furiera din Viena ca și la cea din München, pe cari le-am vizitat, nu ereau prinși de mai multe zile, decât trei câini. La Viena nu se mai restituie câinele odată prins, orice sumă s'ar plăti pentru el, proprietarul lui fiind supus judecății, îndată ce este cunoscut de autorități.

La Frankfurt am văzut cum câinii pe lângă că au medalie și botniță, trebuiesc să fie legați și conduși de stăpâni. Sergenții de stradă au ordin de a împușcă pe aceia cari deși cu marcă și botniță, nu ar fi fost însă conduși de lanț, legați.

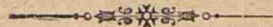
Irimia Popescu.

Medic-Veterinar.

Invățătorii și expoziția națională.

D-na Maria C. Răuț, învățătoare în Zăvideni (Vâlcea), ne scrie că învățătorii ar fi foarte doritori să viziteze expoziția și Capitala țerii, dar că mijloacele lor materiale fac lucrul foarte greu, dacă nu imposibil. Negreșit că observațiunea este dreaptă. Un mijloc trebuie găsit pentru a li se înlesni drumul și șederea aci. Probabil că în timpul congresului didactic din Septembrie viitor învățătorii vor avea asemenea înlesniri. N'ar fi rău însă ca comisariatul expoziției să intervină pe lângă direcția căilor ferate ca și alte epoce, înainte de închiderea expoziției, să se încurajeze prin măsuri bine chibzuite asemenea frumoase porniri.

11-13 07 ia 11-13 07 ia 11-13 07 ia 11-13 07 ia